

natura domini fundi modicum, immo nullum damnum affert. Raro enim homines sepulcra adeunt, & ideo in hujusmodi casu locum sibi vindicat regula legis secundae §. Item Varus ff. de Aqua pub. arcend. Id quod tibi non nocet, & mihi prodest, æquitas vult ut mihi concedatur, etiamsi jure deficiat. (Conducunt leges 13. nique ad 19. tit. 32. part. 3. ibique D. Gregor. Lopez.) Ergo decisio hujus textus non potest trahi ad questionem nostram, in qua de re vicino gravissima agitur, ut scilicet rem suam vendere cogatur; Traditum est enim, extensionem de casu ad casum etiam in materia favorabili non admitti, nisi eadem prorsus ratio vigeat in utroque casu &c. At dices, Jurisconsultum tractare de eo casu, quo iter damnum non leve afferebat domino, quia inquit: Ita tamen, ut Judex de opportunitate loci prospiciat, ne vicinus magnam patiatur detrimentum. Respondeo, speciem singularem non tractari ab Ulp. auctore hujus textus, sed rem in abstracto exponi, & per modum regula, ut liquet ex verbis antecedentibus, & ideo dum prædictis verbis admonet Judicem datum ad constituendum iter, ut opportune, & sine damno domini iter debeat hac in re, ut scilicet minus, quam fieri possit, dominus fundi ledatur. Itaque verissimum est, quod dixi, decisionem illius textus pendere ex eo, quod leve, immo nullum damnum concessio itineris ad sepulcrum plerumque continet; plerumque inquam, quia licet interdum secus sit, non refert, quia in legibus id quod plerumque accidit sequimur, non quod raro evenit, l. Num ad ea. ff. de leg. cum ll. seqq. (Ad rem lex 8. 18. & 19. tit. 1. part. 1. Concordat Reg. 36. tit. 34. part. 7.) Sed resto, textum loqui in casu, in quo damnum concessio itineris domino fundi affert, quid tum? Ergo ne ad questionem nostram trahi poterit? Nequaquam, nam damnum quando propter concessionem itineris affertur, est longe minus, quam sit id, quod affertur, cum quis cogitur rem suam vendere; non enim extensio permittitur, nisi eadem prorsus ratio vigeat, ac ita fortis, ut in lege, quæ extenditur, ut constat scriptis cap. 11. num. 12. lib. 3. & in proposita questione agnoscit Rota dict. decis. 676. num. 7. & 8. His accedit, sepulcri, de quo Jurisconsultus agit, nullum futurum fuisse usum, si denegatum fuisset iter ad illud, que circumstantia magni certe momenti fuit ad commendandum Imp. Severum, & Antoninum, ut recitaretur ad favorem domini sepulcri, tunc enim magis urget dilectam illud naturale, quod tibi non nocet, & aliter prodest &c. Hac autem circumstantia in questione nostra deficit; Ergo hæc species sunt valde dissimiles. Confer etiam Covarrub. variar. resolut. l. 3. c. 14. num. 7. & sequent.

Ceterum vanum est confutare opinionem hanc de obligatione, qua vicinus tenetur, vendendi domum, vel alium situm pro ædificatione, vel ampliacione ecclesie, nam ea communiter à Doctores & Tribunalibus recepta est. Juvat tamen hæc adnotasse, ut non docto & quidem concludenter de omnibus ab ipsis Doctores, & Tribunalibus in hoc judicio requisitis, de quibus agit Auctor, respondeatur contra ecclesiam, prout servavit Rota in Melevitana Fabricæ 1742. coram clar. mem. Calcagnin. tum etiam ut hæc opinio non extendatur ad omne id, quod est connexum ecclesie, prout hæcenus est extensa, ut videre est apud Mastrik. decis. 280. Gizzarel. decis. 37. ibique omnes addent, & Rot. in Compstellana Permutationis 2. Junii 1748. §. 16. cor. bon. mem. Vicoem.

Quod vero concernit reparationem, ad eam illi primi loco tenentur, in quos onus hoc transtulit consuetudo. Idem dic de statuto. Quomodo autem probanda in subjecta materia sit consuetudo, tradit Klock de Contribus. cap. 10. num. 23. & plur. sequent. Confer etiam Lanfredin. responsi. eccles. 32. num. 13. tum Louvrex. dissert. can. 16. num. 5. & plur. sequent.

Deficiente autem tam consuetudine, quam statuto, faciendæ reparatio ex portione, si qua extat, pro fabrica destinata, & eaque non extante ex fructibus eccle-

sie de qua agitur. Quia ratione Episcopos ecclesiam cathedralem, Capitulum, ecclesiam collegiatam, parochiam ecclesiam parochialem, & Rector quæcumque aliam ecclesiam reparare tenentur, nam ipsi sunt qui fructus percipiunt. Intelligit tamen deducta prius ex fructibus congrua pro eorum sustentatione. Ad Louvrex. dict. dissert. canon. 16. num. 9. & sequent.

Quod si deducta mox dicta congrua sustentatione non supersit pro reparatione, tenentur alii, si qui sunt, qui fructus percipiunt. Solent enim decimæ ecclesiarum parochialium ut plurimum ad alios quam ad parochos pertinere. De obligatione autem decimatorum ad reparationem vide, quæ diximus in additione de vera Congrua art. 2. Pensionarii quoque in hoc casu tenentur ad reparationem; Rot. in Fanen. Suppressionis 4. Junii 1741. coram R. P. D. Caniliac.

Post hos tenentur qui beneficia in ea ecclesia possident, deducta pariter prius pro ipsis congrua sustentatione ex fructibus suorum beneficiorum; Louvrex. dict. dissert. canon. 16. num. 13. Rot. in Viterbien. Contributionis. Onerum & Expensarum 15. Junii 1745. §. 10. cor. R. P. D. Elephantus. deinde patroni, ac demum parochiani, si agatur de ecclesia parochiali.

Habes & quidem ex ordine illos, qui ad reparationem tenentur. Ad plura adhuc adnotanda sunt.

De Episcopo singulare illud occurrit, quod si onus reparandi ad alios pertineat, tenetur nihilominus ipse reparare cathedralem miniantem ruinam, reservato sibi jure agendi contra illos; Rot. coram. clar. mem. Janar. decis. 433. num. 11.

Quoad parochum nota quod sit tenetur tantummodo reparare ecclesiam parochialem, non item ecclesiam succursalem, si qua est in parochia, nam ad eam reparandam nec parochus, nec quicumque alius percipit fructus parochia, sed parochiani illi, quorum gratia constructa est, tenentur; Van-Espen Jur. eccles. univ. p. 2. tit. 16. cap. 5. num. 17. & sequent. Wames. consil. canon. 511. num. 8. Peck. de repar. eccles. cap. 24. fore per tot. De eo vero, uter tenentur ad reparationem ecclesie parochialis, Parochus habitalis ne an Vicarius perpetuus, consule Lanfredin. respons. eccles. 32. d. n. 1. ad plur. seq.

Quod dictum est supra, Beneficiatis teneri ex fructibus ad reparationem, deducta prius pro ipsis congrua sustentatione, id procedi si agatur de Beneficiatis illis, qui residere tenentur, Rot. in Romana seu Region. Reparationum 26. Aprilis 1743. §. Alterum & seq. cor. bon. mem. Nuñez & A. Martii 1746. §. 10. cor. Illustriss. Conpar. Alm. Urb. Gubernator.

De Forensibus, qui prædia possident in parochia, tenentur ecclesia reparatione indigent, an in contributionem vocari queant, vide Klock de Contrib. cap. 10. n. 57. & plur. seq.

Si ecclesia ruinam passa sit tempore beneficiati antecessoris, uter conveniendus sit pro reparatione, successor, an hæres beneficiati antecessoris; magna questio est. Consule de ea Louvrex. dissert. 16. n. 19. & plur. seq.

De hypotheca competenti ecclesie pro reparatione super bonis beneficiati ad Rouseaud. de la Combe in sua Jurisprudencia Canonica verb. Reparatio sect. 6. per tot.

Additionem hanc claudat questio illa: An is ad quem pertinet onus reparationis, ampliande quoque, & de novo ædificandæ ecclesie sumtum agnoscere debeat, nec ne? Negat Peck de repar. eccles. cap. 2. num. 1. & 2. & Klock de contrib. cap. 10. num. 9. & sequent. de illo, qui ex testamento, vel ex contractu tenetur reparare, affirmat vero de eo, qui ex juris dispositione ad reparationem ecclesie obligatus est. At absolute & quidem rectius negat. Wames. consil. canon. 512. n. 6. (Præter animadversa in fin. num. 70. congruit ad n. 95. ac seq. usque ad 103. Doctria. D. Anton. Gomezii var. tom. 2. cap. 2. num. 51. Vid. prædicta super ecclesie reparatione.) (Ad num. 71. vid. leg. 10. tit. 2. lib. 1. Ind. in qua Indici personis præcipitur, Clericis domos ædificaturos.)

ARTICULUS IV.

Ecclesia quoad ejus Consecrationem, Executionem, & Reconciliationem.

SUMMARIUM.

- 1 Quis sit consecratio, & per quem fieri debeat, ut sit valida, ad num. 10.
- 11 Qua die, occasione, & intra quod tempus sint consecranda ecclesie, ad num. 15.
- 16 An, & quando semel consecrata ecclesia sit iterum consecranda, aut tantum benedicenda, ad num. 25.
- 26 Quos & quibus modis polluatur ecclesia, ita ut indigeat reconciliatione, ad num. 57.
- 58 Quinam violationis ecclesie sint effectus, ad num. 64.
- 65 Reconciliatio ecclesie pollute an à quocumque Episcopo fieri possit, & quando à Prelato Regulari, vel à simplici Sacerdote, ad num. 72.
- 73 Cæmeterii consecratio, & reconciliatio hæud diversimode fieri debet, quam ipsa ecclesia.
- 74 Subnectuntur Additiones ex aliena manu usque in finem articuli.

CONSECRATIO ecclesie est dedicatio ejusdem ad cultum divinum speciali ritu facta à legitimo Ministro, ad hoc ut populus fidelis opera religionis in ea rite exercere possit; Est in re communis. Solum Episcopus loci de jure communi potest ecclesiam consecrare; cap. Interdicimus 10. caus. 16. quest. 1. ibi: "Christa, & oleum, consecrationesque altarum ordinationes Clericorum ab Episcopis accipiant, in quorum parochiis manent;" concordat cap. Nemo 9. & cap. Nullus 15. dist. 1. de consec. ibi: Nisi in consecratis ab Episcopo loci. Episcopus debet esse proprius illius diocesis, in cujus finibus sita est ecclesia consecranda; cit. c. Interdicimus 10. caus. 16. quest. 1. & cap. Tua fraternitas 2. de consecrat. eccles. ibi: In diocesi tua. Non enim in diocesi aliena potest Episcopus consecrare ecclesiam absque proprii Episcopi permissione; cap. Episcopus 28. caus. 7. quest. 1. cap. Piam mentis 25. & cap. Frigentius 26. caus. 16. quest. 7. Et si Episcopus in aliena diocesi sine diocesani Episcopi permissione ecclesiam consecraverit, puniatur suspensione ab exercitio pontificalium per integrum annum. Conc. Tridentin. de reformat. §. sess. 14. cap. 2. & debet per eundem annum cessare à celebratione missarum, textu expresso in cap. Episcopus 38. caus. 7. quest. 1. ibi: "Episcopus in diocesi aliena ad consecrandam altaria irruere non debet. Quod si fecerit, transgressor Canonum uno anno à missarum celebratione cessabit." Consecratio tamen ecclesie facta ab ipso Episcopo in aliena diocesi remanet valida, & textu expresso in dict. cap. Episcopus, ibi: Altaria tamen consecratione manente. Episcopus non potest delegare potestatem consecrandi ecclesias simplicis Sacerdoti, sive non Episcopo; textu expresso in cap. Aqua 9. de consecrat. eccles. ibi: "Aqua per Episcopum benedicat ecclesiam reconciliari posse per alium Episcopum non negamus, per Sacerdotes simplices hoc fieri de cetero prohibemus; non obstante consuetudine Provincie Bracharensis (quæ dicenda est potius Cornipetela) quia licet Episcopus committere valeat, quæ Jurisdictionis existent, quæ ordinis episcopalis sunt non potest inferioris gradus Clericis demandare." Et sic quoad supradicta omnia Barbosa de offic. & potestat. Episcop. part. 2. allegat. 27. n. 1. Pirhing lib. 3. decretal. tit. 40. num. 1. Reiffenstuel. ibid. num. 2. & 3. & communis aliorum. Ecclesiam consecrare quamvis nemo possit præter Episcopum, possunt tamen Prelati Regulares proprias ecclesias solemniter benedicere, & ad cultum divinum deputare, ita ut possint in ipsis divina peragi officia, & missæ celebrari, ac si ab Episcopo fuissent consecrate, ut patet ex privilegio Leonis X. qui ut refert Casarubius, in Compendio Privilegiorum, verb. Benedicere, concessit "Generalibus, Provincialibus, ac Cus-

modibus, & Guardianis Fratrum Minorum pro tempore existentibus, ut omnia, & singula ejusdem ordinis, & observantia ecclesias, & cæmeteria, capitula, & oratoria ubicumque existentia tam recepta, quam recipienda, &c. solemniter benedicere valeant." Quo privilegio gaudent etiam omnes alii Regulares vi communicationis privilegiorum, etiamsi expressam concessionem non habeant: Miranda in Manuali Prelator. tom. 2. quest. 40. art. 1. concl. 1. Barbosa de offic. & potestat. Episcop. alleg. 47. n. 44. Reiffenstuel. loc. cit. n. 9. & alii passim. Insuper Regulares habent privilegium ut quilibet alius Episcopus possit consecrare suas ecclesias, quoties Episcopus diocesanus ab ipsis debito modo requisitus noluerit consecrare, aut id facere distulerit ultra quatuor menses, prout habetur in c. Compendio privilegiorum Fratrum Minorum, & aliorum Mendicantium, & non Mendicantium, ab Alphonso de Casarubio secundo edito, ubi sub verb. Altare n. 2. sic expresse refertur: "Honorius IV. concessit, ut si diocessani requisiti à Fratribus Minoribus debita humilitate, noluerint in ecclesiis eorum primarium lapidem ponere, nec ecclesias, vel oratoria, & altaria sua consecrare, vel id facere ultra quatuor menses distulerint, possint prædicti Fratres per quoscumque voluerint Episcopos (gratiam, & communionem Apostolicæ Sedis habentes) præmissa recipere." Et idem concessum fuisse à Joanne XXII. Patribus Carmelitis refertur ibid. sub verb. Benedicere num. 2. & ex ipso Barbosa loc. cit. num. 11. non sunt revocata per Concilium Tridentinum. sess. 6. de reformat. c. 5. dum statuit quod nullus Episcopus in alterius diocesi pontificalia possit exercere sine ipsius expressa licentia jusvis privilegii prætextu &c. Nam quantum ad hoc privilegia prædicta non censentur esse privilegia, sed Jus commune continere, dummodo licentia fuerit petita, juxta cap. Statutum 1. de supplend. neglig. Prelat. & cap. Nihil est 44. de elect.

Ecclesie consecrari possunt qualibet die etiam non festiva, textu expresso in cit. cap. Tua fraternitas 2. de consecrat. eccles. ibi: Licet tibi ecclesiis dedicationem impendere tam diebus dominicis, quam privatis. Non possunt tamen ecclesie consecrari nisi inter missam, textu expresso in cap. Omnes 3. dist. 1. de consecrat. ibi: Omnes Basilice cum missa debent semper consecrari; & concordat cap. de Fabrica 24. ead. dist. 1. de consecrat. Hinc Episcopus peccat si absque celebratione missæ ecclesiam consecrat. Miranda loc. cit. conclus. 3. in fine, Azorius p. 2. l. 9. cap. 4. quest. 2. Barbosa loc. cit. num. 10. Reiffenstuel. loc. cit. n. 4. & alii passim. Consecratio tamen remanet valida. Silvester in Summa verb. Consecr. 2. quest. 1. Pirhing loc. cit. num. 3. & alii mox citati. Ecclesie cathedrales, & parochiales cum majoribus saltem altaribus intra annum in civitatibus, & diocibus intra biennium post earum restaurationem sunt ab Episcopis consecrandæ: Benedic. XIII. in Concilio Romano tit. 25. cap. 1. ex Concilio Londinensi. an. 1237. cap. 1.

Ecclesia semel consecrata non est iterum consecranda, textu expresso in cap. Ecclesiis 20. dist. 1. de consecrat. ibi: Ecclesiis semel Deo consecratis non debet iterum consecratio adhiberi. Si tamen ignoretur, aut dubitetur an fuerit consecrata nec ne? tunc est consecranda, textu expresso in cap. Solemniter 16. dist. 1. de consecr. ibi: De ecclesiarum consecratione quoties dubitatur, & nec certa scriptura, nec certi testes existant, à quibus consecratio scriptur, absque ulla dubitatione scitote eas esse consecrandas. Nec talis trepidatio facit iterationem, quoniam non monstratur esse iteratum, quod nescitur esse factum, & concordat cap. Ecclesie 18. ead. dist. 1. de consecrat. ibi: Ecclesia, vel altaria, que ambigua sunt de consecratione, consecrantur, & sic expresse statuit novissime Benedictus XIII. in Concilio Romano tit. 25. cap. 3. Ecclesia non est consecranda, nisi prius ei de dote competente provisum fuerit, textu expresso in cap. Cum sicut 8. de consecrat. eccles. ibi: Cum non sit ecclesia, nisi de dote provirum ei fuerit, consecranda, & concordat cap. Placuit 1. caus. 1. quest. 2. c. Nemo 9. dist. 1. de consecr. & Nov. 66. cap. Vid. art. antecedent. d. num. 34. ad 41.

Ecclesia ex toto, vel secundum majorem partem si-





